

# Сему-тому, хто цураєсь свого дому

Юрій Федькович

Та чого ж ти так раненько  
Коника сідлаєш?  
Вже ж не інак, пане-брате, —  
Їхати гадаєш...  
Їдь си, брате, їдь си, милий,  
Знаю твою гадку:  
Ти гадаєш покидати  
Ріднесеньку матку,  
А самому потребувати  
На сторонські люде;  
Лиш не знаю, пане-брате,  
Чи ти жаль не буде.  
Бо то в нас лиш подорожній  
Проситься до хати,  
В нас лиш ходя за ворота  
Гостя зустрічати.  
А на тії-то стороні  
Хіба тя зустрічуть?  
Лиш мене би запитати,  
Як они калічуть,  
А ніхто тебе не вийде  
І оборонити;  
Ти би плакав — а тут ні з ким  
Навіть затужити.  
Бо то в нас лиш, на Вкраїні,  
Ще зазульки чути;  
На стороні, пане-брате,  
Вже єї не буде.  
Бо то в нас лиш, на Вкраїні.  
Тепле сонце гріє,  
Де не станеш, де не глянеш.  
Всьо щебече, піє.  
Ох, та піє, брате, піє,  
Серця добуває;  
А хто хоче заспівати —  
Там нехай співає.  
А хто хоче говорити —

Могил много-много:  
Говори си, пане-брате,  
Чи ж нема до кого?  
Є з ким, брате, говорити  
Завтра, як сьогодні;  
Є чим серце наситити  
Молоде, безодне;  
Є чим віки напувати  
Молодецьку гадку, —  
Чо ж кидаєш, руський сину,  
Україну-матку?  
Чо ж кидаєш, недовірку,  
Рідне Запороже,  
А сам ідеш — у калюгу?  
Жалься, потний боже!!

Гайда, браття, на оренду,  
Та вам куплю пива,  
Лиш розрадьте нашу неньку,  
Щоб ся не журила!  
Бо вна думов го поїла,  
Славов го плекала,  
Свого серця му кроїла, —  
Та чого-сь діждала? —  
Трохи німця, трохи ляха,  
Решту татарчати...  
Ох, не плач лиш, не журися,  
Україно-мати!  
Хто наважив до калюги —  
Помагай му, боже.  
А ми, браття, не покинем  
Наше Запорожї;  
Хата на помості,  
В паніматки України  
Будемо за гості.